

εις τὸν σκοτισμὸν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς δὲ τὸν Μαρτίον κατέδειξεν ἄλλην τινα ἐποψὴν τῆς ἀθλιότητος τοῦ λαοῦ, ὅστις εἰς ὄλα αὐτοῦ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἐμεταλλεύετο δυστυχῶς ὑπὸ τινων ἀνθρώπων. Μετέπειτα δὲ τὰ Ἀπόκρυφα τοῦ λαοῦ, οἱ διάλογοι τοῦ Ποιμένους Κηρανα εἶνε εὐγλωττοὶ σπουδαί περὶ τῶν κυβερνητικῶν ἐλαττωμάτων καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς βελτιώσεως καὶ διασώσεως κοινωνίας γεγενηαίας.

Καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μεταβολὴ τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐγενίου Σῆς, ὁ μέγας δημοσιογράφος δὲν παρεξέτραπή τῶν κοινωνικῶν πεποιθήσεών του, πεποιθήσεων ἰσχυρῶν καὶ ἀξιοσεβάστων, καθόσον ἦσαν τὸ ἀποτέλεσμα εὐσυνειδήτων σπουδῶν εὐδεμίαν ἐχουσῶν προσωπικὴν φιλοδοξίαν.

Βεβαίως, ὅτε ὁ Εὐγένιος Σῆς συνέγραφε τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων, τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον, τὸν Μαρτῖνον δὲν προέβλεπεν ὅτι τῷ 1850 ὁ λαὸς ἤθελε τὸν ἀποστείλει ἀντιπρόσωπον ἐν τῇ Συνελεύσει τῆς πρωτεύουστος τῆς Γαλλίας. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐλήφθη ὡς τὸ ἀκριβέστερον σύμβολον τῆς παρούσης θέσεως, ὡς ζῶσα διαμαρτυρητικὴ κατὰ τῶν ἀξιοθηρητῶν κλίσεων, αἵτινες μᾶς ἐπανάγωσιν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ἰησοῦϊτῶν καὶ τῶν φρονούντων τὰ παρελθόντα.

Εἶμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ὁ ἐντιμὸς ἀντιπρόσωπος τῶν Παρισίων δὲν θέλει προδῶσει τὴν ἐντολήν, ἣν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν ἡ τοῦ λαοῦ κυριαρχία. Ἐν τούτοις ἐν μεσῷ ὄλων τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεων, ὁ Εὐγένιος Σῆς ἐμεινεν ἀπρόσβλητος ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα του. Φίλοι καὶ ἀντίπαλοι συμφωνοῦσι περὶ τὸ ἐντιμὸν αὐτοῦ. Κατέκριναν χλευάζοντες τὴν πολυτέλειαν τοῦ εἰς Bordes οἴκου του, ἀλλ' οὐδέποτε εἶπόν τι κατὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ τιμιότητος.

Περαινοῦντες τὸν λόγον ἡμῶν, λέγομεν τοῦτο μόνον ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Δημοκρατίας ἀπαύστως θέλουσι παριστᾶ τὸς δημοκράτας ὡς κεκρηυμένους ἐχθροὺς τοῦ ὠραίου τῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ εὐγενείας. Φαίνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἦνέ τις δημοκράτης, χωρὶς νὰ ἦνέ συγχρόνως καὶ ξεσχισμένως, βρακενδύτης, ρυπαρὸς, βλοσυρὸς τὸ βλέμμα, καὶ ἀτακτος τὴν γενειάδα.

Δὲν ὄνειροπολῶμεν ὡς ἐκ τῆς Δημοκρατίας τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ βράχη. Λέγοντες δὲ ὅτι πρέπει νὰ βελτιωθῇ ἡ τύχη τῶν ἐργατῶν, νὰ ὀρισθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ ζῆν καὶ ἐργάζεσθαι, νὰ διανεμηθῶσι ἐπὶ τὸ δικαίωτον οἱ φόροι, νὰ μηδενισθῶσι τὰ προνόμια παντὸς εἶδους, νὰ κανονισθῇ εἰς ὄλην τὴν κοινωνίαν ὁ βίος καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐννοοῦμεν νὰ καταργηθῶσι τὰ πλοῦτη. Εὐτυχία, ἂν ἡ βιομηχανία καὶ ἡ φιλοπονία προσφέρουσιν εἰς τινὰς πλοῦτην ἂς ἦνε εὐδαιμονία, καὶ ἂς μεταχειρίζονται τὰ πλοῦτη τῶν ὅσον νομιζουσιν ὠφελιμώτερον. Ἄλλ' ἂς ἀναλογισθῶσι ὅτι ὑπάρχουσιν ὄντα ἧττον εὐτυχῆ καὶ πολλὰς πάσχοντα στερήσεις, καὶ ἂς προσπαθήσῃ νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην τῶν τελευταίων τούτων, ὅτε ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὰ πλοῦτη δὲν καταπαύουσι τὴν δυστυχίαν· δὲν ὠφελούσι τὸν φιλέκονον· δὲν καταστρέφουσι τὸν συναγωνισμὸν Ἰδοὺ ὅτι ἀπαίτουμεν. Ἄλλ' οὐδὲ θέλομεν ἀπὸ τῆν ἐξευγενισμένην Γαλλικὴν Δημοκρατίαν τὸν ζωμὸν τῶν Λακεδαιμονίων, οὐδὲ τὰ βράχη τῶν ὀχλαγωγῶν. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ὁ Εὐγένιος Σῆς ἐννοεῖ τὸν δημοκρατικὸν τύπον, οὕτω μεταχειρίζεται

τὰ πλοῦτη ἅτινα δὲν κατέστησαν αὐτὸν ἀναίθετον πρὸς τὸν πάσχοντα λαόν. Τίς λοιπὸν δύναται νὰ τῷ διαφιλονεικῆσῃ αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Τίς δύναται νὰ τὸν μεμφθῇ δι' ὃν τρόπον τὸ ἐπαγγέλλεται;

B. I. Σ.

ΟΙ ΔΡΟΥΣΟΙ.

Τὸ ἔθνος τοῦτο, καὶ τοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς Συρίας οἰκοῦν, εἶνε ὀλίγον γνωστὸν. Ἡ θρησκεία καὶ τὰ ἥθη αὐτοῦ μετέχουσι τοῦ τε χριστιανικοῦ καὶ μουσουλμανικοῦ πολιτισμοῦ, μιγνυομένου ὅμως καὶ μετὰ τῶν ἀναμνήσεων καὶ ἐθίμων τοῦ πατριαρχικοῦ βίου, ὃν οἱ αἰῶνες καὶ αἱ ἐπαναστάσεις πρὸ πολλοῦ ἤδη κατήργησαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν.

Οἱ Δρούσοι λέγονται χριστιανοὶ καὶ ἔχωσι γυνῶσιν τινα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' οὔτε τὸ βίπτισμα δέχονται οὔτε πρὸς τὸν Θεὸν προσεύχονται. Διεξάουσι δὲ ἐν γένει ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν εἰς τὰ τῶν γεννωμένων νηπίων σώματα μεταβαίνουσι, τῶν δὲ φραῶν εἰς τὰ τῶν κυνῶν.

Κατὰ τὸν νόμον τοῦ Μωάμεθ παραδέγονται τὴν πολυγαμίαν οἱ ἀδελφοὶ ἐνίοτε, ὡς ἐν τῇ ἀρχαιότητι νυμφεύονται τὰς ἀδελφάς των.

Οἱ Δρούσοι μεγάλην τιμὴν ἀπονέμουσιν εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκογενείας· τινὲς μάλιστα αὐτῶν δι' ἐπιθυροῦνται ὅτι ἔλκουσι τὸ γένος ἀπὸ τῶν Γάλλων ὀπαδῶν Γοδφρέδου τοῦ Βουιλλῶνος. Ὁ εἰμῆς αὐτῶν Φακρεδδῖος, ὅστις ἔζη κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα, ἐλέγετο ἀπόγονος τοῦ οἴκου τῆς Λορραίνης.

Οἱ χωρικοὶ ἐξαιρέτοι εἰσὶ στρατιῶται, ἡ πειθαρχία αὐτῶν, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ πρὸς τὸ φέρειν τοὺς στρατιωτικούς πόρους καρτερία εἰσὶν ἀξιοθαύμαστα. Ἐν καιρῷ εἰρήνης ἡ κυρία αὐτῶν ἐνασχόλησις εἶνε ἡ τῶν ἀγρῶν, τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν ἐλαιῶν καλλιέργεια· τέχαι τινὲς ἀξιολόγους κατέχουσι γαίας, καὶ πολλὰ ἐπαρχαίαι παραγοῦσι ταβάκον καὶ βιάδακα.

Ἀκριβῶς τὸν χαρακτήρα τῶν Δρούσων ἐξετάζοντες εὐρίσκομεν τι ἐν αὐτοῖς δημοκρατικοῦ πνεύματος, ὅπερ παρέχει οὐτοῖς ἰδιαιτέραν ἐνέργειαν, καὶ ἀντίκειται πρὸς τὸν δουλικὸν τῶν ἄλλων τούρκων πνεῦμα. Εἶνε ἐπιχειρηματικοί, τολμηροί, ἀνδρείοι, ἀλλὰ φιλόποπτοι ἐπὶ τῆς τιμῆς των.

Δεῖκνυνται λίαν εὐεργετικοί, καθὼς πάντες σχεδὸν οἱ ἀνατολικοὶ λαοί, πρὸς τοὺς φυγάδας, πρὸς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας περιηγητὰς, ἢ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους καταθλίβει ἡ πείνα.

Αἱ γυναῖκες ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν κελύπτουσι τὸ πρόσωπον, κατὰ συνήθειαν τῆς Ἀνατολῆς· εἶνε ὑψηλαὶ καὶ ποτε ὠραιαί· ἡ ἐνδυματία αὐτῶν σύγκεται ἀπὸ χιτῶνος βραχέος ἐξ ὑφάσματος βαθυκυάνου παρυσφασμένου δι' εὐρείας ταινίας ἐρυθροφαίου, κοσμημένης ἀπὸ ζῶνας τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἐκτεινομένης ἐπὶ τῆς βραχέως, κατερχομένης ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ πε-

ριβαλλούσας τὸ ἀνοῖγμα κόλπου παρὰ τὸ ἰσχίον. Τὸ βυθικῶν καλυμμάτων ὑποστηρίζεται περὶ τὴν κεφαλὴν διὰ δέσμης σπαρτίων μαύρων ἀπὸ τρίχας καμήλου· δεδεμένον δὲ ἀπὸ τοῦ αὐγένος καὶ ἀναπίπτει ἐπὶ τῆς ῥάχως διέρχεται καὶ διὰ τοῦ ζωστήρος τελευτῶν εἰς μικρὰ μεταλλικὰ κερμάτια κατὰ διάφορα σχήματα διατεταγμένα. Βαδίζουσι δὲ συνήθως γυ-

μόποδες. Ἡ δευτέρα εἰκὼν τοῦ ἡμετέρου σχεδίου ἀνήκει ἐπίσης εἰς τοὺς περὶ Λίβανον οἰκοῦντας· ἡ δὲ ἐνδυμασία τῆς εἶναι συνηθεστέρα εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Συρίας· αἱ γυναῖκες τῆς Ναζαρέτ φέρουσιν ὁμοίαν αὐτῆς, ἐκτὸς διαφορῶν τινῶν ποικιλιμάτων καὶ χρωμάτων.

I. K.

ΑΡΟΥΣΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Η ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐπιδοκιμασθεῖσα κατέχε μίαν τῶν καλλιτέρων θέσεων εἰς τὸν δημόσιον συναγωνισμὸν τοῦ 1841 διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς τὴν κατεχωρήσαμεν.

Ὁ χρωματισμὸς τοῦ K. Ροβέρτου Φλερῦ, ὅστις διακρίνεται διὰ τῆς ζωρότητος καὶ τῆς ἰσχύος μᾶλλον ἢ διὰ τῆς διαφανείας καὶ στιλπνότητος, συνεφώνει ἐντελῶς μετὰ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς σκηνῆς. Τὸ ἀφομοίωμα τῶν μορφῶν εἶνε λεπτὸν καὶ ἀκριβές, αἱ περιστάσεις ποικίλαι, ἡ οὐθεσις ἐπιτηδεῖα. Αἱ ἀναμφισβήτητοι δὲ αὐταὶ ιδιότητες ἐκτιμῶνται ὑπὸ πάντων τῶν τεχνιτῶν.

Προσέτι δὲ τὸ δραματικὸν τοῦ ἀντικειμένου βεβαίως τὸν K. Ροβέρτον Φλερῦ περὶ ἐπιτυχίας δημοτικότητος. Λυπούμεθα μάλιστα ὅτι ἔγεινε τοσαύτη θυσία διὰ τὸ φιλόδοξον τῆς τελευταίας ταύτης ἐπιτυχίας. Τὸ εἰκονιζόμενον ὑπ' αὐτοῦ θέαμα εἶνε φρικῶδες, καὶ ἡ ἰδέα πολὺ παλαιά. Ἡ ἀναπόλησις τοιοῦτων μελαγχολικῶν ἀναμνήσεων πολλὰ ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὸν ἡμέτερον αἰῶνα.

Καὶ τοι δὲ τούτου οὕτως ἔχοντος, κατὰ τὴν συνθήκην ἡμῶν, θὰ λάβωμεν ἀφορμὴν ἐκ τῆς εἰκονογραφίας ταύτης νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν σημειώσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ὅπερ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων χρόνων τηλικαύτην κατέσχε θέσιν, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τίνα ν' ἀγνοῇ τὰ περὶ αὐτοῦ.